

თბილისის ზღვა და შავი ზღვა
ერთმანეთს თუმც ვერ ხვდებიან,
მათი მღვღვარე კამათის
მონმე თვით ღიხის მთებია!

თბილისის ზღვიდან უეცრად
როცა კადმახმა იღვვა,
სიტყვა შავი ზღვის სახელით
თევზმა წარმოსთქვა ხნიერმა:

— სხვა არი,— თქვა მან ღიმილით,
შავი ზღვა მაინც სხვა არი,—
მისი უჭკნობი ნაპირი
ქვეყნის სიმდიდრის ზღვა არი!

— ზღვა არი!— ამბობს თბილისის
ზღვა და პირთამდე ივსება,—
პურის ყანების ბიბინიც
ზღვასავით გვეხადისება!

— აქ მუდამ გაზაფხულია,
ზამთარს გზა გადაუკეტეს!
შრიაღებს ჩემი ბალნარი,
შენ რას ინატრებ უკეთესს!?

— ვამაყოფო ჩაით, ნარინჯით,
მაგრამ ნეტავი გენახათ
როდესაც გარდაიქმნება
სამგორის ვედი ვენახად!

— ჩემი ტაღლების თამაში
არ შეგიძლია არ აქო,—
თვალწარმტაცია შავი ზღვის
წაღკოტი სააგარაკო!

— თბილისის ზღვასაც უქებენ
ნავთა მისადგომ ნაპირებს,
მთელი თბილისი გაისად
აქ დასვენებას აპირებს!

— სცადე მაშ,— ლეღავს შავი ზღვა,
ტაღლები ჩემებრ ამართე
და ცის კიდემდე მრისხანე
ქარიშხლით გაინავარდე!

— ტაღლების ლეღვა-ღინებაც
საქმით და შრომით ფასდება,—
რა არის მათი ძალ-ღონე
თუ უღსადგურებს აცდება!..

თქვა და სამგორის გულ-მკერდზე
უღნათურებიც აისხა...
ასე კამათობს მღვღვარედ
თბილისის ზღვა და შავი ზღვა!

სამგორის ჯგუფი

თბილისიდან ხალხის ზღვა მიდის — თბილისის ზღვის სა-
თავესკენ. სათავეიდან კი — თბილისის ზღვა მოდის დედაქა-
ლაქისკენ!

რამდენადაც ვიცი, ჯერ არავის უნახავს, რომ ზღვა და
ხალხი ერთმანეთს გზაში შეხვედროდნენ. დღეს კი ასე ხდე-
ბა და, ჩვენთვის აღსანიშნავი ის არის, რომ ამ შეხვედრაში
თვითონვე ვმონაწილეობთ.

აი, ეს სამგორის სარწყავი სისტემაა. ჩვენ უკვე ლო-
ჭინის ხევის ვუახლოვდებით და ხალხის ზღვაში ვინთქებით.

გზას ვერ აუქცევთ და თვალს ვერ გააწვდნენ მგზავ-
რებს. მოდიან ავტოებით და ავტობუსებით, ცხენებით და ქვეი-
თად, მოდიან სიმღერით, ბასით, ხუმრობით. ყველა სიამო-
ვნებით მონაწილეობს საერთო ზეიმსა და მხიარულებაში.

— გაიგე? — ხუმრობით მიმართავს ერთი მეორეს, — წუ-
ხელის ჩვენი რაიონის საბინაო სამმართველოს უფროსს თვე-
ზებთან დიდი უსიამოვნება მოსვლიაო.

— ეგ რის გამო?

— მისულან, შენ ხარ ჩემი ბატონი, ეს თევზები და
უთხოვიათ: ორდერები გაგვიფორმე თბილისის ზღვაში ჩასა-
სახლებლათაო. გაჯავრებულა ეს ჩვენი უფროსი: საიდან გა-
გიფორმით, როცა არც რეკომენდაცია გაქვთ და არც პრო-
ტექტორი გყავთო? უარი უთქვამს!

თუმცა გულუბრყვილოა ეს ხუმრობა, მაგრამ მოსაუბ-
რენი მაინც იცინიან, რადგან ამაში საბინაო ორგანოების
ზოგი მუშაკის ტიპური ჩვეულების გამათრახებას ხედავენ.

მაგრამ ეს მაინც სხვათაშორისი ეპიზოდია. მთავარი ის
არის, რომ ეს ზღვა ხალხი — ზღვის გარშემო ლაპარაკობს,
არა გასართობად, არა უბრალო მხიარულებისათვის, არამედ
იმ დიდი სიხარულის გამოსახატავად, რომლითაც დღეს ყვე-
ლას გულია სავსე. აი, დამთავრდა დიადი მშენებლობის მთა-
ვარი ნაწილი... დღეს თბილისში გაჩნდა ზღვა და ამ გაბმულ
შოროქნებში ივრის სინდლე შეიჭრა, ხვალ — ხრიოკ მიწებზე
თვალუწვდენელი ბალ-ვენახები და ყანები უნდა აშრიალდეს,
ახალი სოფლები უნდა გაჩნდეს, შუქი აციმციმდეს და ზღვის
ოდენა დოვლათი დაგროვდეს.

კიდევ ის არის მთავარი, რომ ამ ზღვა ხალხში ძალიან
ცოტაა ისეთი, რომელსაც უშუალო მონაწილეობა არ მიე-
ლოს თბილისის ზღვის შექმნაში, რომელსაც თავისი ოფლი
და ცოდნა, შემოქმედებითი უნარი და ღონე არ დაეხარჯოს
ამ პოეზიის შესაქმნელად, რაც პოეტებმა სტრუქტურებულ უნ-
და დალაგონ, მხატვრებმა — ტილოზე გადაიტანონ, კომპო-
ზიტორებმა — ნოტებზე და მთლიან, წარმტაც სიმფონიად აქ-
ციონ.

ამიტომაცაა, რომ აქ მოხუციც კი პოეტურ სახეებში
გვიხსნის ახალი სამგორის მნიშვნელობას.

— ჰაი დედასა, აზღვევინეს, აზღვევინეს ამ ჩვენ იორს
თავისი ძველი წანახედი, — სიხარულით გვეუბნება თოხლიაუ-
რელი მოხუცი, რომელიც ივრის სათავესკენ მიმავალ გზა-
ტკეცილს ფეხით დასდგომოდა და დაღლილი ჩვენს მანქანა-
ზე მოვათავსეთ. — ი რო აღიდგებოდა და ჩვენი შავი დღით
მონაგარ ყანებსა და ვენახებს ფეხქვეშ რო გაიგებდა ხოლმე
— აზღვევინეს!

- კარგა იცნობ აქაურობას, ბიძია?
- ვიცნობდი, ეხლა კი, ჰაიჰაი, რომ აღარ მეცნობა.
- რატომ?

— აი, ბარე ოცი წელიწადია აქ აღარ ვცხოვრობ,
ბიჭი ინჯინერი გამამივიდა და ქალაქ წამიყვანა. ეხლა აქა
მუშაობს უბნის უფროსათა, ჰოდა, გავიგე, სათავეს მშენებ-
ლობა დამთავრდაო, ე, მთელი ქალაქი აქეთ დაიძრა, ვთქვი:
მოდო წავალ, ერთი ვნახო როგორ ამოსდეს ლავამი ამ ჩვენ
იორსა მეთქი. ივრის სადგურამდი მატარებელს გამოვყევი,
და იქიდან ამ ლამაზმა გზამ გამამიტყუა ფეხითა.

— როგორ მოგწონს აქაურობა?

— მომწონს კი არა, გაცოცხლებული ვარ, გზა ამერია: ე
სოფლები საიდან გაჩნდა მეთქი ვფიქრობდი, ე მწკრივი სახ-
ლები, ელექტრონი, წყაროები, ხეხილები? აქ ხო უკაცრიე-
ლი ადგილები იყო მეთქი წინათა? თურმე ნუ იტყვი, ახალ
სამგორს — ძველ სამგორში უკვე სიცოცხლე მოუტანია!

— ეგ რა არის, შენ ცოტა ხნის მერე ნახე!

— ვიცი, ვიცი, მაგასაც მოვესწრები.

— აი, დღეს სათავეს ნაგებობაზე ფარები რომ აიწვევა.

— ვიცი, ვიცი, მსუილითა და სიმღერით რო გამოი-
ვლის ი ჩვენი იორი, ჯერ აი, იმ „მალაკნებს“ დაფარავს.

— ეგ რა „მალაკნებია“?

— ჰო, არ გეხსომებათ, ახალგაზრდები ხართ: წინათა,
აგერ ლოჭინის გადასასვლელთან რო ნაგზეგია, მანდ დილი-
ენები დადიოდა, მალაკნის დილიენები. ჰოდა, მანდ იმ მა-
ლაკნებს სადგური ჰქონდათ. ეგ იყო და ეგა! ამ გადახრუ-
კულ მინდორზე მარტო ის ქობი და თავლა იყო წამოქუნტე-
ბული. ჩამოივლიდა ქლარუნებიანი დილიენანი, აქ ცხენებს
გამოიცვლიდა, ცოტა ხანს ადამიანების ხმაური დატრიალ-
დებოდა და ისევე კორიანტელი გაჰყვებოდა ქალაქისკენ
მიმავალ დილიენასა, მაგრამ რას ვამბობდი?

— წყალი მალაკნების სადგურს დაფარავსო.

— ჰო, მალაკნების სადგურიდან ცოტას გაივლის და
ახლა ციკკარიაშვილის სამიკიტნოს წალეკავს.

— ეგ რაღა სამიკიტნოა?

— არც ეგ იცით განა! დამავიწყდა მეთქვა: ეგ ერთი
სამიკიტნო იყო აზამბურის ველზედა. ციკკარიაშვილი იმ
მიკიტნის გვარია. იმ სამიკიტნოსთან დილიენებს გააჩერებდნენ
და დახლთან დაილოცებოდნენ: „ისე გადაიბუგოს მტრის ოჯა-
ხი, როგორც ეს სამგორის მინდვრებია გადაბუგულიო“, თანაც
ერთი მოშლილი არღანი იდგა დახლზე და ჰყიპინებდა!..

მოხუცმა სიამოვნებით გააყოლა თვალი სამგორის გასა-
დევრებს.

დიახ, მწირი ხრიოკებით ერთი სამიკიტნოთი და არღ-
ნის ჰყიპინით შეუძლიათ გაიხსენონ ჩვენი წინათობის ჰადა-
როსნებმა ის ადგილები, სადაც სამგორის არხის ჩანჩქერებმა
თვალუწვდენელი ბალ-ვენახებისა და ყანების შრიალის სიმ-
ფონია უნდა გაფინონ.

— ჰოდა, ამ მიწის ძარღვებს დედის რძესავით რო
დაუვლის, ზედ ფარჩა-ხალიჩებს რო გაგვიფენს და აქაურო-
ბას ბარაქით რო აავსებს ი ჩვენი იორი...

მაგრამ ჩვენი მოხუცი თანამგზავრის პოეტური იტყვე-
ბი მუსიკის გუგუნმა დაფარა. სათავეიდან იორი დაიჭრა და
თბილისის ზღვისაკენ გამოეშურა.

ხანამ ესენი ზღვის ფსკერზე იხსდნენ და ოცნებობდნენ, თუ როგორ შეხვედროდნენ თბილისის ზღვას...

ზღვა უკვე თავზე წამოადგათ მღელვარე ტალღებით...

შევი ნადეში

მატარებლის გასვლას ერთი წუთილა უკლდა.
 — აბა, ულაპარაკოდ, ულაპარაკოდ, ადგილები აღარ არის! — ყვიროდა გამყოლი, — თავზე თქვენ-კი არა, უფროსს არ დავიჯენ!

— ბილეთები ამ ვაგონში გვაქვს, სხვაგან სად წავიდეთ?
 — არა და არა! თავი დამანებეთ! — უფრო იმაღლებდა ხმას გამყოლი. კარებში ჩამდგარიყო, ხელები მხარგასწვრივ გაეშალა და ამავგრებდა ხალხს.

— რა ხელგაშლილი მასპინძელია!.. წამოდი, თუ ძმა ხარ, მაგ კაცთან ჩხუბის თავი არა მაქვს! — ვუთხარი ჩემს თანამგზავს გივისს.

— მოიცა! — ხელით შემაჩერა მან, — იქნებ მოვხარშო, მცხეთაში კი ბილეთს აუცილებლად ავიღებ.

— როგორ, ბილეთიც არა გვაქვს? ბიჭო, უბილეთოს კი არა, ბილეთიანს არ უშვებს ვაგონში, შენ ავად ხომ არა ხარ? წამოდი თუ კაცი ხარ, საცაა მატარებელიც გავა. — ვუთხარი მას და ის-ის იყო უნდა გავექცეულიყავი, რომ „ერთი წამით მაკალეო“ მითხრა და გამყოლს მიუახლოვდა.

— ბიძაჩემო...

— ბიძაშენი მეორე ვაგონშია. ვინ გინდა მოთაფლო შენი ლამაზი სიტყვებით? არა, არა, ვაგონს ვერ გადაეტვირთავ, მგზავრებს ვერ შევაწუხებ თქვენი გულისთვის!

— კაცო რა მექნა, ვერ მოვასწარი ბილეთის აღება!

— ბილეთი არ გვაქვს? — უეცრად მოლბა გამყოლი, — ამოღით ჩემთან, მეტი რა გზაა, მოვასვენებთ. — მხეცები კი არა ვართ, ვიციტ გავჭირვებაში კაცის ანგარიშის გაწვევა.

— თქვენი სახელი, ბიძაჩემო? — შეეკითხა მას გივი.

— ლენტორი, ჩემო ბატონო.

— ჰოდა, ბიძია ლენტორ, ჩემს მეგობარს ბილეთი აქვს და მცხეთაში მეც ავიღებ — უთხრა გივიმ და სახეში შეხედა. მას შუბლი შეეჭმუნა, სახე დაუპატარავდა.

— მაინც შემომეპარე, აჰ. — მითხრა მე და გივის მიუბრუნდა:

— ბილეთი რა საჭიროა შე კაცო, მცხეთაში მატარებელი დიდხანს კი არ ჩერდება, შეიძლება კიდევ დარჩე. შენთან, ვიცი, არ დამეკარგება, იქ გადამიხადე.

ამასობაში მატარებელიც დაიძრა.

კუბეში სხვაც ბევრი დაგვხვდა უბილეთო. ჩემი დაკვირვებით, ლენტორი განსაკუთრებული პატივისცემით ექცეოდა მათ და პირობას ართმევდა, რომ „პატივისცემას“ იმ სადგურზე გადაუხდიდნენ, სადაც ისინი ჩასვლას აპირებდნენ. ჩვენს შორისაც შეიკვალა დამოკიდებულება: რაკი ვაიგო, რომ მე ბილეთიანი შევეპარე, აქამდე ტკბილმოუბარი ლენტორი ჩემს მიმართ სიტყვაძუნწი გახდა, ჩემს ნაცნობს კი პირდაპირ ფიანდაზად დაეფინა.

— აბა, შენ ახლა მოსვენება გჭირდება! — მიმართა მან გივისს და ვიღაც მძინარეს ხელი წაჰკრა, — ადექი, ამხანაგო, მუჭში ხომ არ გქონდა ძილი ასე უცებ რომ ჩაგივთვლია? აგერ, პატივსაცემი კაცია, ზესტაფონამდე დაუთმე საწოლი, მერე კი წამოწევი და იძინე.

ახლადგამოღვიძებულმა თვალები მოიფშვინტა და სკამზე წამოჯდა, ხოლო გივი არხეინად წამოწევა.

— მაშ ასე, შენ აქ იქნები, — უთხრა ლენტორმა გივისს და ლოყაზე ხელი ეშმაკურად მოუცაცუნა.

ვაგონში მთელ ღამეს ბნელოდა. ალბათ, ამიტომაც განსაკუთრებით გამეხარდა, როცა მატარებელმა ლიხის ვეირაბი

„გახვრიტა“ და სარკმელში სინათლემ შემოიხედა. გივიმ გაიღვიძა.

შევეხდე და გამეცინა, — მის სახეზე თითის ანაბეჭდი და-ვინახე, ლოყა შავად ჰქონდა მოსვრილი.

— წადი, გივი, პირი დაიბანე, მთლად დასვრილხარ, ბიჭო! — ვუთხარი მეგობარს და პირის დასაბანად მეც გავყვევო, შემდეგ ჩემოდნებიდან ამოვიღეთ პური, ყველი, მოხარშული ქათამი და ლენტორის კუბეს მივადექით.

— ბატონო ლენტორ, მოვატყუოთ კუჭი, თორემ დაეწყდით შიმშილით. — მივმართეთ სკამზე ჩამოთვლემილ, როგორც ეტყობა, ღამით ნალოთებ, ეშმაკი გამომეტყველების კაცს და ჩვენი საგზალი მაგიდაზე დავალაგეთ.

— აჰ, აჰ, კუჭს ვერ მოვატყუებ, და სხვას, ვისაც გინდა. ვილაცასთან მაინც უნდა იყო კაცი მართალი.

— ჩაიციხა ლენტორმა და როგორც შევატყეთ, ვერც კი გვიცნო ვინ ვიყავით. საუზმის შემდეგ, ჯობიდან სათუთუნე ამოვიღე, რომელშიც ბილეთი მქონდა შენახული, გავხსენი და განვებ ხმამაღლა წავიკითხე: „თბილისი-რიონი“.

— აბა, აწი ქე უნდა მოემზადოთ ჩასასვლელად, — გავგაფრთხილა მან, — მენანება თქვენი გაშვება, გეტყობათ, კარგი ბიჭები ხართ. სწავლობთ?

— სტუდენტები ვახლავართ, ბატონო.

— არა, თქვენ არ გგონოთ თქვენზე ნაკლებად ვიცოდე ფილოსოფია და გეოგრაფია. მარა, სანამ ჩახვილოდეთ, ჩემს ანგარიშზე თითო ლიტრა ლეინოს გავეთამაშოთ! — გვითხრა ლენტორმა.

— აჰ, არა, ბიძია, ფული რაზე დავახარჯვინოთ?

— არაფერია, თქვენი საყოფი ფული ყოველთვის მაქვს!

აგერ ბოლო კუბეში რომ ხალხი ზის, იმათგან თვითეული კაცი ათთუშნიანია.

— როგორ?!

— აბა, უბილეთოდ და უფულოდ საწყალი ბებიაჩემი არ წამომიყვანია არასოდეს...

— კი მაგრამ როგორ ცნობთ ამდენ უბილეთობებს, წუხელ ხომ სინათლე არ გქონდათ ვაგონში?

ლენტორმა გულიანად ჩაიხითხითა და საიდუმლო გავგანდო.

— მადლობა ღმერთს, ამ ჩემ ფარანს ქვარტლი ბლომადა აქვს. ყველა უბილეთო მგზავრს ღამით დავეხდავ, ლოყაზე გაქვარტლულ თითს დავადებ. დილით კი ჩემს ნიშნებს დავინახავ და ვცნობ. — დაასრულა მან და ეშმაკურად მოხუჭა თვალები. ჩვენ კი ამ ამბავმა თვალები აგვიხილა.

კუბეში დაბრუნებისას ყველა უბილეთოს გავუზიარეთ ეს საიდუმლო, რის შემდეგ ათი წუთიც არ გასულა, რომ ყველა მათგანის სახეზე გაქრა ლენტორის „შავი ხალხები“.

მატარებელი ზესტაფონს მიადგა, გივის თავაზიანად გამოეთხოვა ლენტორი, რადგან მის სახეზე თავისი ნიშანი ველარ შენიშნა. ცოტა ხნის შემდეგ კი იგი დაფაცურდა, აქეთ ეცა, იქით ეცა, ვერ მოისვენა, ერთი-ორჯერ სკამების ქვეშაც შეიხედა.

— სად ვაჰკრა, ეს ხალხი? — გივივით დარბოდა იგი და გამწარებული კითხულობდა. — აქ ერთი ახალგაზრდა კაცი იწვა, ხომ არსად გინახავთ? ან დანარჩენები სად არიან? ფოკუსია თუ რა არის, კაცო? — დაწრიალებდა იგი მთელს ვაგონში.

— მამიკო, მამი, რა არის სამგორი? — მეკითხება ჩემი პატარა ბიჭუნა და თვალეში შემომყურებს.

აივანზე, ეზოში, ქუჩაში, ყველგან სამგორის შესახებ ლაპარაკობენ. ისეთი მზადებაა, ახალი წელი გეგონებათ, ყველა ცდილობს ამ სახალხო ზეიმში მონაწილეობის მიღებას, ყველას „სამგორი“ აკერია პირზე, მე და ჩემი მეუღლეც სამგორის გახსნაზე წასვლის ფაცი-ფუცში ვართ და რა გასაკვირია, რომ ჩემი პირმშოც ჩაებას საერთო ფერხულში:

— მამიკო, ჩემო მამიკო, მითხარი რა, რა არის სამგორი?..

— ველია, შვილო, სამგორის ველი...

— ველი... ჰმ... — იღიმება ჩემი მეუღლე, — მთელი ქვეყანა ამდენ ხანს იმითმ იბრძოდა, რომ ისევ ველი ერქვას?

— კარგი, რა, მამიკო, მითხარი რა არის სამგორი?..

— არხია, შვილო, დიდი არხი. ამ არხში მდინარე იორი გამოვიყვანეთ და ვეებერთელა სამგორის ველი უნდა მორწყას...

— შესანიშნავი პედაგოგი იქნებოდი, — დამცინის მეუღლე, — არხია და ველი უნდა მორწყას!..

ბავშვი კი არ ცხრება:

— მერე, მამილო, მერე?

— სულ ეგ არის? — დედა არ აცდის შვილს, — მეტი არაფერი?

— შენც თუ ლექციის წაკითხვა გჭირდება ამის შესახებ, მოგახსენებ: „თბილისის ზღვა“ გვექნება, ნავებით ვიცურავებთ და სუფთა ჰაერს გადავყლაპავთ...

— ერთიბეწვა ფანტაზია არა გაქვს, შე საცოდავო... ჰაერს გადავყლაპავთ!..

ბავშვი კი საზღვარს გადადის:

— მამიკო, მეც მინდა ფანტაზია, ფანტაზია მიყიდე-ე-ე!

— ქალბატონო, — ვუსაყვედურებ მეუღლეს, — ა, ესეც შენი ფანტაზია...

— დედიკო, შენა გაქვს ფანტაზია? მომეცი-ი-ი... — უკვე ტირილით იმუქრება ბავშვი.

მაგრამ ბავშვისთვის ვიღაც სცალიან, მეუღლის პაექრობიდან თავის დაღწევის თადარიგზე ვფიქრობ.

— ტყე? ტყეზე აღარაფერს იტყვი? — განაგრძობს ჩემი ცოლი მომღიმარი კილოთი დაკითხვას.

— მე რაღა უნდა ვთქვა, მთელი ქვეყანა ლაპარაკობს, კი არ ლაპარაკობს, მღერის მაგ ტყის შესახებ!

— მერე? ბავშვმა სიმღერები მოისმინოს და ისევ გაიგოს რა არის სამგორი? — არ ცხრება მეუღლე და ბავშვს მიმართავს, — დედიკო, დედა, გახსოვს მარგო დედასთან რომ ვიყავით? აი, იქ რომ დიდი წყალი იყო, ზღვა, აი, ისეთი ზღვა იქნება სამგორში...

— დიდი წყალი!.. — მეცინება მე.

— წალვერი გახსოვს, შვილიკო? იქ რომ დიდი ხეები იდგა, სულ დიდი, ტოტოჩინა, უუუ, აქედან ცამდე, — და დედიკო ხელს ჰერისკენ იშვერს, — აი, ისეთი ხეების ტყე იქნება... ძია გოლას სახლში რომ ვცხოვრობდით, ისეთი სახლები...

— მერე, დედიკო?

— მერე, შვილო, დედა მაროსთან რომ ვიყავით, გახსოვს? იქ რომ პურის ყანები იყო, ისეთი თვალუწვდენელი ყანები იქნება სამგორში... იქ რომ ბალი ვნახეთ, ისეთ ბალებს ვააშენებენ...

— ბალი, დედიკო? — კითხულობს ბავშვი და ფიქრებში იძირება.

— ჰო, შვილო, ბალი, სადაც უთვალავი ატამი, მსხალი და ვაშლი იქნება...

— დედიკო, ვაშლი მინდა-ა-ა, ვაშლი, — მოიტაცა სიტყვა და უკვე ჟინიანად გაიძახის ჩემი ბიჭი.

— დედიკო, მიართვი შვილს ვაშლი... — ნიშნს ვუგებ მეუღლეს, მაგრამ ბიჭიკო დაფალის უბეზე მომდგარ ცრემლს სწრაფად შემოღებულ კარი აჩერებს. ჩემი მეგობარი შინ შემოუსვლელად შემოგვძახის:

— აბა, ჩქარა! სამგორი გვიცდის, სამგორი... მის სიტყვებს აგუგუნებული ავტომანქანის საყვირიც ადასტურებს.

მე ბავშვს დაგტაცებ ხელს, მანქანისკენ მივეშურები და ცნობისმოყვარე პატარა ბიჭის გაფართოებული თვალეები ღიმილით მოელიან სამგორის ნახვას, იმ დიდი ოცნების განხორციელების და დიდი შრომის სურათის ნახვას, რომელიც ჩვენ (მე და ჩემ ცოლს) სიტყვითაც კი ვერ გამოგვითქვამს.

ზია

საბჭოთა აჯოგის მოქმედების რადიუსი

— ჩვენი, საბჭოთა მეცნიერები ატომური ბომბის გამოცდას რომ აწარმოებენ, ნეტავი რას უღრის იმ საცდელი ბომბის მოქმედების რადიუსი?

— ეტყობა სწვდება ძლიერ შორ მანძილს... იხილეთ სურათი მეშვიდე გვერდზე!..

ამ ჩვენს ჭაჭარა საქართველოში

მოდი, ვიფიქროთ!

მეიმ ზარიძის აგვანი

— აი, მაგალითად, ეს გეგმა რომ ჩაქეტო და დაავიანო, მაგას დასილო-სება ეწოდებაო უთხრეს.

აღა ამლივის კოლმეურნობის თავ-

— მთვარე შეიცვალა, ალბათ, სიგ-რილე დაიწყება, ხომ. ნემსაძე?

— ეტყობა, გრილი ამინდი დადგება აცივდება კიდეც. რატომ კითხულობ?

— რატომ არ უნდა ვიკითხო? ე ბალებს თბილი ტანისამოსი დასჭირ-დებათ, შინ შეშაც უნდა მოვიტანოთ, რომ ზამთარს მომზადებული დახვდეს ოჯახი.

— მარტო ოჯახი?

— მაშ კიდეც ვინა, კაცო?

— როგორ, კოლმეურნეობა დაგა-ვიწყდა!

— რად დამავიწყდება? მე ხომ თავ-მჯდომარე ვარ და შრომადღებები მე-წერება.

— ჰოდა, ჯერ ამაზე გვმართებს ფიქრი.

— მაგას რა ფიქრი უნდა, კაცო!

— ხომ არ ხუმრობ, ამხანაგო ვანო? აი, ხენა-თესვა კარს გვადგია და ჩვენ კი ჯერ არაფერი გავგიკეთებია.

— ჰო-ო, ბარაქალა ნემსაძე, კარგი გამახსენე, გუთნები წესრიგში არ მოგ-ვიყვანია განა!

— არავითარი ინვენტარი მომზადე-ბული არა გვაქვს.

— ჰო-ო, ეგ ცუდია, მოდი ვიფიქ-როთ მაგაზედა!

— თესლიც მოსამზადებელია.

— მაგაზედაც ვიფიქროთ, ჰა?

— ნიადაგიც მოუმზადებელი გვაქვს!

— ერიჰაა, მართლა რამდენი სა-ფიქრებელი გექონია! მოდი, ვიფიქროთ მაგაზედაცა!..

ამ დიალოგს ამ დღეებში ყური მოკ-კარი ადიგენის რაიონის სოფელ სამხრე-ში, მოლოტოვის სახელობის კოლმეურ-

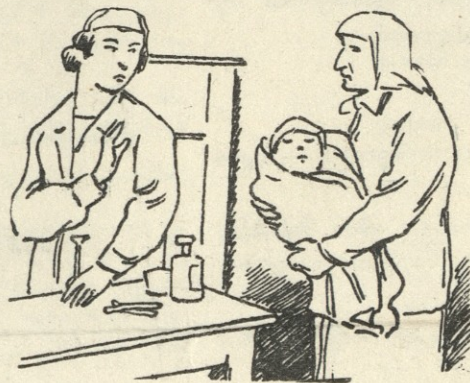
კასში ბავშვთა ექიმი გვყავს, ზარიძეა მისი გვარი, სახელად კი ლელი ჰქვია, ქალი არის ხმანარარი.

ვთქვათ, რომ ბავშვი წაიყვანეთ ტკბილ ბებიკოს სანახავად, და რაღაცა მიზეზებით იგი უცებ გახდა ავად.

მიაკითხავთ პედიატრ ქალს, ის კი ცივად მოგახსენებთ:

— ეგ ბავშვი ჩვენ არ გვეკუთვნის, არ ვმკურნალობთ თბილისელებს!

ამ პასუხით მოგიშორებს, ჩაფიქრდები კაცი დიდხანს: სიცხიან ბავშვს თბილისისკენ რად ისტუმრებს? — აი კითხვა.

ზარიძე კი არ დაგიდევს მოსალოდნელ გართულებას, რა უფლებით არ სურს ლელის თვისი ვალის ასრულება?

ბავრათ მაზანაფილი

რა არის სილოსი?

ხომ არ შეიძლება ისეთი კაცი წარ-მოვიდგინოთ, რომ მან თავისი უშუალო საქმე არ იცოდეს?

თურმე ასეთი ადამიანები მოიპოვე-ბიან... თეთრიწყაროს რაიონის სო-ფელ ამლივის კოლმეურნეობაში: ამ კოლმეურნეობის გამგეობას რაიონიდან მოუვიდა საქონლის საკვების დასილო-სების გეგმა. თავმჯდომარე საგონებელს მიეტა:

— რა არის სილოსი? ასეთი რამ კი არ დაგვითვისია და გეგმა საიდან შევას-რულო?

შინაურობაში რომ ვერაფერი გაიგო, სასადილოში გაიქცა. იქ სადღეგრძე-ლოების თქმის დროს გამოარკვია, რომ სიტყვა „დასილოსება“ საქმის გადა-დებას, ყურსუკან მიგდებას, დამუავე-ბას ნიშნავს.

მჯდომარე და სილოსის დამზადების გეგმა მაუღქვეშ ამოდო, დაასილოსა.

ახლა ხომ გასაგებია, თუ რატომ აქამდე არ დაამზადა ამლივის კოლმეურ-ნეობამ ნამდვილი სილოსი!

ბ. კენჭაძე

ვინლა უკმაყოფილო?

აგარაში კარგ შაქარს ამზადებენ, ხოლო აქაურ სასადილოს კი ცუდი კერძების მომზადებაც ვერ მოუხერხე-ბია.

სასადილოს მოზრდილი შტატი ჰყავს ყველა მომუშავე თავისებურ ეკონომიას ეწევა და კმაყოფილია თავისი ხელ-მძღვანელისა.

მაგალითად, მიმტანი კმაყოფილია მზარეულისა იმიტომ, რომ ის კერძებს არ ამზადებს და მისატანი არაფერი აქვს, მზარეული კმაყოფილია გამგისა, რომელსაც პროდუქტები არ მოაქვს და გასაკეთებელი არაფერია. გამგე კმაყო-ფილია კოოპგამგეობისა, რომელიც მას

არც პასუხს სთხოვს, არც ხსნის და არც ნარდის თამაშში უშლის ხელს. გამ-გეობაც, ეტყობა, თავისთავის კმაყო-ფილია.

ვინლა დარჩა უკმაყოფილო? მომხმა-რებელი?

ეს სრულებითაც არ აწუხებთ არც აგარის სოფლის კოოპგამგეობას და, მით უმეტეს, არც სასადილოს უსაქმურ მესვეურებს.

აგარელი

ხეობის თავმჯდომარის ე. ქათამაძისა და პარტორგანიზაციის მდივნის ნემ-საძის შორის.

როგორც ხედავთ, ამ „ოპერატიულ“ მსჯელობას „ოპერატიული ფიქრი“ უნდა მოჰყოლოდა. ჩვენ ვუსურვებდით ამ დიალოგის ავტორებს, რომ ფიქრი მალე დაემთავრებინოთ და საქმეს შეს-დგომოდნენ, თორემ ზამთარი ცხრა-მთას იქით კი არ არის.

თ. სამხარაძე

იხილე სურათი მეხუთე გვერდზე.

სიჟონ კანანელის ეკლესია

ახალ ათონიდან ჩვენი ჩიტკორესპონდენტი გვატყობინებს, რომ აქ გავლით მან ინახულა სიმონ კანანელის ეკლესია—ძველი მეთე საუკუნისა... (იხ. სურათი №1), ძველი ქართული ხუროთმოძღვრების ამ ნიმუშს დაფაც ამშვენებს ასეთი წარწერით: „ეს ისტორიული ძეგლი სსსრ განათლების სახ. კომისარიატის მიერ აღებულია აღრიცხვაზე და უნდა დაცული იქნეს ხელუხლებლად. ამ შენობისათვის რაიმე ზიანის მიმქნებელი პასუხისმგებელია კანონის წინაშე“.

მაგრამ თქვენ თვითონ წარმოიდგინეთ, თუ რა დიდი იქნებოდა განციფრება ჩიტკორესპონდენტისა, როცა ქრისტიანთა ეკლესიაში მან ცეცხლის თაყვანისმცემელთა მთელი სამქრო აღმოაჩინა (იხ. სურათი № 2). თურმე ნუ იტყვიო და ახალ ათონელებს ეკლესიის შენობა სამკედლოდ გამოუყენებიათ...

რედაქტორი კ ბ რ ლ ო კ ა ლ ა ძ ე. სარედაქციო კოლეგია: გრ. აბაშიძე, აკ. ბელიაშვილი, ი. გრიშაშვილი, უჩა ჯაფარიძე, ი. ნონეშვილი, ს. ფაშალიშვილი.

Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Нианги“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პროსპ. № 42. ტელ. 8-10-49.

ბელმოწ. დასაბ. 1951 წ. 1/ XI. სტამბა „ზარია ვოსტოკა“, რუსთაველის პროსპ. № 42. შვ. № 2613. გაბოც. № 19. ტირ. 15.000. უგ05251

57-220
ქართული
ბიბლიოთეკა

ძველი და ახალი ეგვიპტე ერთმად ეუბნება
ბრიტანეთის ლომს და მის მხედრებს:
— დასტოვეთ ჩვენი მხარე!

ნიკიტის უმნიშვნა: სურათი უკვე დაბატული იყო, როცა ლომიდან ბატონი ეტლი გადმოაბრძანეს ინგლისელებმა და მის ნაცვლად ჩერჩილი დასვეს.
ჩვენ დიდ არსებით განსხვავებას არ ვხედავთ ამ შეცვლით და ვტოვებთ ძველ სურათს, რადგან ეგვიპტეშიც ამით სურათი არ იცვლება.